

dicht. Boven je was de blauwe lucht. . . . Ze voelde meelij met zichzelf en toch ook weer eenige voldoening in haar rol van martelaar. Vroeger had ze nogal veel pretenties gehad. Maar sinds haar huwelijk met Tom waren zij op de vlucht geslagen voor zijn uitspraak: Ieder mensch, die zich te goed voor werken vindt, is dom.

Rie had haar leven gebeterd, maar ze kon niet helpen, dat er niemand zoo onhandig op de wereld was gekomen als zij. Niemand gooide als kind zooveel inktpotten om, knoeide zoo met haar breiwerk, kaffte haar boeken zoo slordig. . . . Maar de spreekwoordelijke schade en schande en het scherpe oog van een kritisch, alziend man, hadden het hunne gedaan. Zij had het zóó ver gebracht, dat ze, zoo op het oog, een goede huisvrouw leek.

„Logisch denken,” doceerde Tom. Goed. Wanneer je een kamer wou schoonmaken begon je met de zoldering. Zij haalde een trapje, zette de teil ernaast en begon te werken, belangstellend gadeslagen door haar dochter en Othello, de poes. Die vond het al lang goed als een ander zich druk maakte (en waarvoor? Dat kamertje was vroeger zoo geschikt, lappen en rommel om in weg te kruipen en nu? Niks meer aan). Maar Francis Elisabeth fronste haar voorhoofd. Kom, ik moet ook eens aan den slag, dacht zij in haar blokgedachten. Dus doopte zij haar zakdoek — die ze als een geboren dame altijd in de hand droeg — in het zeepsop en ging ermee op den vloer kliederen. Othello gluurde argwanend naar haar en verrees met tegenzin, ièts te laat, want voor hij er vandoor kon gaan kreeg hij nog een golf zeepsop over zijn rug. Blazend van minachting en woede vluchtte hij naar de goot en begon zich van armoe te wasschen, maar hij schudde zijn kop bij elke lik en keek vies; het zeepsop smaakte hem heelemaal niet.

Toen Rie het wiebelig trapje was afgedaald en haar dweiltje had uitgespoeld, moest ze even uit het raampje leunen. Ze genoot van de warme zon op haar wangen. Droomerig staarde ze vóór zich.

Tegenover haar lag het duivenplat van den bankportier als een zonovergoten vlakke'tje. De duiven, sneeuw witte, gevlekte en grijze, trippelden en coquetteerden, pikten in den etensbak, wiekten omhoog. . . . Wat een leven hadden die dieren. . . .

„Kip, kip,” riep baby en trok aan haar rok. Dat betekende, dat ze óók de duiven wilde zien. Ze tilde het kind op. Verrukking kwam over het kleine gezicht. „Zie je ze, de duiven,” fluisterde Rie.

„Kíp,” was het verontwaardigd antwoord, terwijl baby's hoofd boos naar haar toedraaide.

Bij grootvader en grootmoeder, buiten, had zij kippen gezien, „kiep, kiek” geroepen voor het hok en hun grasjes gevoerd. Nu vond zij het blijkbaar verraad om aan het bestaan van andere vogels te gelooven. Ze zou het net zoomin in haar hoofd krijgen als dat ze viervoeters, van koeien tot vliegen, anders dan poes zou noemen.